

UCHWAŁA Nr 118 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 lipca 1969 r.

w sprawie terenowej koordynacji inwestycji oraz realizacji inwestycji towarzyszących i wspólnych.

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 29, poz. 172) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Rozdział 1.**Przepisy ogólne.**

§ 1. Celem koordynacji terenowej inwestycji jest zwiększenie efektywności inwestycji w całej gospodarce narodowej, ze szczególnym uwzględnieniem:

- 1) obniżenia społecznych kosztów inwestowania,
- 2) zapewnienia inwestycjom najkorzystniejszych warunków lokalizacyjnych oraz warunków do pełnego wykorzystania uzyskanych zdolności produkcyjnych i usługowych,
- 3) zapewnienia obniżki kosztów eksploatacyjnych,
- 4) oszczędnej gospodarki terenami budowlanymi.

§ 2. 1. Przedmiotem koordynacji terenowej są inwestycje polegające na budownictwie inwestycyjnym, podejmowane przez jednostki państwowe, spółdzielcze oraz organizacje społeczne, polityczne i zawodowe, a obejmujące:

- 1) inwestycje podstawowe, których wiodącym celem jest osiągnięcie zamierzonego efektu produkcyjnego lub usługowego,
- 2) inwestycje towarzyszące, warunkujące prawidłową działalność inwestycji podstawowych.

Koordynacja terenowa inwestycji podstawowych powinna zapewnić obniżenie kosztów budowy oraz najkorzystniejsze warunki realizacji inwestycji i późniejszej eksploatacji wybudowanych obiektów w istniejącej sytuacji terenowej. Koordynacja inwestycji towarzyszących powinna zapewnić kompleksową i terminową ich realizację, aby stworzyć prawidłowe warunki oddania do użytku i eksploatacji inwestycji podstawowej, przy równoczesnej obniżce kosztów budowy tych obiektów, oraz właściwą obsługę socjalno-bytową załóg robotniczych. Inwestycje podstawowe i towarzyszące — w zależności od wyników analizy ekonomicznej — mogą być realizowane w formie inwestycji wspólnych lub indywidualnych. Zakres inwestycji towarzyszących podlegających koordynacji terenowej w trybie przewidzianym w niniejszej uchwale określony jest w rozdziale 2, natomiast inwestycji wspólnych w rozdziale 3.

2. Koordynacja terenowa inwestycji powinna uwzględniać ustalenia podjęte w ramach koordynacji branżowej inwestycji, zgodnie z zasadami określonymi w uchwale nr 116 Rady Ministrów z dnia 14 maja 1965 r. o współpracy i koordynacji gospodarczej (Monitor Polski Nr 33, poz. 178).

§ 3. 1. Zobowiązuje się prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), określanych dalej skrótem „prezydium WRN”, do wyznaczenia wojewódzkich i powiatowych organów koordynacji terenowej inwestycji, zwanych dalej w skrócie „organami koordynującymi”, jak również ustalenia zasad ich współdziałania w oparciu o następujące wytyczne:

- 1) ogólną terenową koordynację inwestycji o charakterze kompleksowym oraz koordynację inwestycji mających szczególne znaczenie dla województwa, powiatu lub miasta albo wchodzących w zakres działania kilku wydziałów prezydium rady narodowej — wykonują terenowe komisje planowania gospodarczego,
- 2) terenową koordynację inwestycji o charakterze branżowym, mających znaczenie lokalne, wykonują właściwe wydziały prezydium rady narodowej, zgodnie z ogólnymi wytycznymi koordynacyjnymi, ustalonymi przez wojewódzkie komisje planowania gospodarczego, oraz regionalnymi i miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego; decyzje koordynacyjne powinny być wydawane w porozumieniu z wojewódzkimi komisjami planowania gospodarczego.

2. Prezydium rad narodowych mogą powoływać zespoły doradcze do opiniowania ważniejszych problemów inwestycyjnych.

§ 4. 1. Koordynacja terenowa prowadzona jest w fazie programowania oraz w fazie planowania inwestycji w trybie i terminach określonych w instrukcjach o sporządzaniu wieloletnich i dwuletnich planów gospodarczych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej uchwały.

2. Zobowiązuje się ministrowi i prezydium WRN do wzajemnego przekazywania sobie danych wynikających z planów resortowych i regionalnych lub innych opracowań dotyczących koncepcji rozwojowych w układzie branżowym i terytorialnym — w terminach umożliwiających ich uwzględnienie w opracowywanych planach 5-letnich.

§ 5. 1. Inwestorzy przygotowujący wnioski o ustalenie lokalizacji inwestycji obowiązani są uzyskać opinię organu koordynującego. Jeżeli inwestor ze względu na charakter inwestycji przedstawia wnioski o ustalenie lokalizacji inwestycji kilku prezycjom rad narodowych, obowiązany jest uzyskać opinię właściwych organów koordynujących.

2. Opinia, o której mowa w ust. 1, powinna obejmować:

- 1) ocenę uzasadnienia lokalizacji inwestycji na określonym terenie z punktu widzenia celów, o których mowa w § 1,
- 2) zalecenia koordynacyjne; zalecenia te powinny dotyczyć:
 - a) możliwości i celowości zblokowania lub skojarzenia na jednym terenie inwestycji, podstawowych lub towarzyszących z przedsięwzięciami innych inwestorów,
 - b) programów inwestycji towarzyszących,
 - c) możliwości pokrycia z miejscowych zasobów siły roboczej wzrostu zatrudnienia w budowanym (rozbudowywanym, modernizowanym) zakładzie pracy.

3. Organy koordynacji terenowej są zobowiązane do wydania opinii, o której mowa w ust. 2, w ciągu 30 dni od daty otrzymania wniosków od inwestora. Jeżeli chodzi o opinie dotyczące dużych i skomplikowanych inwestycji przemysłowych, termin ten może być przedłużony do 60 dni.

4. W odniesieniu do inwestycji, dla których decyzję lokalizacyjną wydają terenowe komisje planowania gospodarczego, inwestor na podstawie analizy otrzymanych opinii (ust. 2) dokonuje wyboru najkorzystniejszej propozycji lo-

kalizacyjnej i występuje do właściwej komisji planowania gospodarczego z wnioskiem o uzyskanie decyzji o lokalizacji.

5. W razie podejmowania starań o uzyskanie decyzji co do lokalizacji, które są zastrzeżone dla Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, inwestor zobowiązany jest w trybie określonym odrębnymi przepisami przedstawić Komisji Planowania przy Radzie Ministrów warianty lokalizacyjne wraz z opiniami i zaleceniami koordynacyjnymi terenowych organów koordynujących.

6. Inwestorzy są zobowiązani do uwzględnienia w założeniach techniczno-ekonomicznych inwestycji i we wnioskach o uzyskanie decyzji lokalizacyjnej zaleceń koordynacyjnych ustalonych w przyjętym wariantcie lokalizacyjnym.

§ 6. 1. Decyzja lokalizacyjna powinna zawierać wszystkie elementy właściwe dla lokalizacji ogólnej i szczegółowej, ustalenia koordynacyjne w zakresie inwestycji wspólnych i towarzyszących wraz z określeniem wysokości udziału inwestora w kosztach budowy lub przebudowy urządzeń wymienionych w § 14 ust. 1 pkt 2.

2. Decyzja lokalizacyjna powinna być wydana w ciągu 14 dni od daty złożenia przez inwestora wniosku i dokonania ostatecznych uzgodnień z organami koordynującymi.

3. Ustalenia koordynacyjne dotyczące zblokowania lub skojarzenia inwestycji planu terenowego oraz obiektów planu centralnego, wymienionych w § 20 ust. 2, jak również ustalenia wysokości udziałów w kosztach budowy lub przebudowy urządzeń wymienionych w § 14 ust. 1 pkt 2 są wiążące dla inwestorów oraz ich jednostek nadrzędnych. Przy podejmowaniu decyzji o zblokowaniu inwestycji (inwestycje wspólne) organy koordynujące obowiązane są uwzględnić i zapewnić warunki niezbędne do wykonania tych inwestycji w terminach wynikających z potrzeb produkcyjnych i społecznych poszczególnych użytkowników inwestycji wspólnej.

4. Prezydium rad narodowych obowiązane są zapewnić inwestorowi świadczenie usług przez urządzenia, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt 2, w uzgodnionym zakresie.

§ 7. 1. Od decyzji lokalizacyjnej wydanej przez terenowe komisje planowania gospodarczego służy zainteresowanemu inwestorom prawo odwołania w terminie 14 dni.

2. Organem właściwym do rozpatrywania odwołań od decyzji lokalizacyjnych wydanych przez powiatowe (miejskie) komisje planowania gospodarczego są wojewódzkie komisje planowania gospodarczego.

3. Odwołania od decyzji lokalizacyjnych wydanych w pierwszej instancji przez wojewódzkie komisje planowania gospodarczego rozpatrują prezydium WRN.

§ 8. W oparciu o ustalenia koordynacyjne (§ 6 ust. 1) inwestorzy zawierają odpowiednie umowy z organami rad narodowych lub inwestorem zastępczym w sprawie inwestycji wspólnych oraz dokonują szczegółowych uzgodnień w zakresie inwestycji towarzyszących.

Rozdział 2.

Inwestycje towarzyszące.

§ 9. Do inwestycji towarzyszących w rozumieniu niniejszej uchwały zalicza się budowę obiektów komunikacyjnych, energetycznych i wodnych, zapewniających prawidłowe funkcjonowanie inwestycji podstawowych i wiążących je z układem zewnętrznych urządzeń sieciowych, oraz budowę obiektów zapewniających prawidłowe warunki bytowe i socjalne pracowników.

§ 10. 1. Ustala się następujący zakres inwestycji towarzyszących, które nie obciążają nakładów i środków przeznaczonych na inwestycję podstawową (§ 2 ust. 1 pkt 1).

ale które powinny być uwzględnione w analizie efektywności ekonomicznej inwestycji podstawowej w rozmiarach uzasadnionych jej potrzebami:

- 1) budowa lub rozbudowa zawodowych elektrowni, elektrociepłowni i gazowni,
- 2) budowa lub rozbudowa central telefonicznych,
- 3) budowa lub rozbudowa stacji kolejowych i rozrządowych,
- 4) budowa lub przebudowa dróg państwowych łącznie z mostami i wiaduktami na tych drogach,
- 5) budowa lub rozbudowa kompleksowych zbiorników wodnych,
- 6) budowa następujących urządzeń miejskich:
 - a) urzędnia komunalne,
 - b) przedszkola, szkoły podstawowe, zasadnicze szkoły zawodowe, szkoły średnie,
 - c) zakłady usługowe,
 - d) żłobki, przychodnie lekarskie, ośrodki zdrowia i szpitale powiatowe,
 - e) świetlice, biblioteki i powiatowe domy kultury,
 - f) sieć handlu detalicznego i gastronomii,
 - g) boiska, stadiony, pływalnie i lodowiska,
- 7) budownictwo mieszkaniowe zakładów pracy.

2. Wymienione niżej jednostki organizacyjne obowiązane są do zapewnienia obsługi nowo budowanych i rozbudowywanych zakładów w zakresie i terminach ustalonych w fazie uzgadniania założeń techniczno-ekonomicznych oraz do zapewnienia w swoich planach inwestycyjnych budowy lub rozbudowy własnych urządzeń w zakresie niezbędnym do obsługi budowanych i rozbudowywanych zakładów:

- 1) zjednoczenia energetyczne — w zakresie elektrowni i linii wysokiego napięcia oraz w ustalonym zakresie elektrociepłowni,
- 2) zjednoczenia gazownictwa — w zakresie gazowni i magistralnych gazociągów,
- 3) dyrekcje okręgowe poczt i telegrafów — w zakresie central telefonicznych i kabli telekomunikacyjnych,
- 4) dyrekcje okręgowe kolei państwowych — w zakresie obiektów i urządzeń kolejowych przeznaczonych dla ogólnej sieci kolejowej,
- 5) wojewódzkie zarządy dróg publicznych — w zakresie dróg państwowych, mostów i wiaduktów,
- 6) okręgowe zarządy wodne — w zakresie kompleksowych zbiorników wodnych.

3. Wysokość nakładów obciążających rachunek efektywności z tytułu inwestycji towarzyszących wymienionych w ust. 1 powinna być ustalana w fazie uzgadniania założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji. Wysokość tych nakładów powinna być proporcjonalna do zgłaszanych przez zakład zapotrzebowań.

§ 11. 1. Zobowiązuje się ministrów (kierowników urzędów centralnych) nadzorujących inwestorów podejmujących budowę lub rozbudowę zakładów produkcyjnych lub usługowych oraz nadzorujących zakłady zwiększające zmianowość pracy do zapewnienia środków na budownictwo mieszkaniowe zakładów pracy w rozmiarach odpowiadających ilości mieszkań, określonej w ustaleniach koordynacyjnych.

2. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) zapewnią zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych zakładów, w których budownictwo mieszkaniowe warunkuje pełne wykorzystanie istniejących i tworzonych zdolności produkcyjnych, oraz zorganizują stałą współpracę z prezydiami rad narodowych w zakresie planowania i rozdziału mieszkań uzyskiwanych w ramach budownictwa mieszkaniowego zakładów pracy.

§ 12. 1. Prezydium rad narodowych zapewnią realizację w miastach i osiedlach, w których następuje budowa lub rozbudowa zakładów produkcyjnych lub usługowych, pro-

gramu budownictwa socjalno-bytowego i kulturalnego, uwzględniającego obok potrzeb miejscowej ludności również potrzeby pracowników napływowych związanych z budową lub rozbudową wspomnianych zakładów, w zakresie wymienionym w § 10 ust. 1 pkt 6 przy uwzględnieniu przepisów § 13.

2. Program budownictwa, o którym mowa w ust. 1, powinien uwzględniać uzbrojenie terenów pod spółdzielcze budownictwo mieszkaniowe zakładów pracy, jak również urządzenia komunalne dla włączenia nowego lub rozbudowywanego zakładu do systemu obsługi komunalnej w mieście w zakresie ujęć i magistral wodociągowych, oczyszczalni ścieków i kolektorów kanalizacyjnych, magistral ciepłowniczych, ulic i tras komunikacji miejskiej.

3. Program rzeczowy i koszty inwestycji towarzyszących, planowanych przez rady narodowe, powinny być uzgodnione z budowanymi i rozbudowywanymi zakładami produkcyjnymi lub usługowymi w fazie uzgadniania techniczno-ekonomicznych założeń inwestycji przez organy koordynacji terenowej z uwzględnieniem udziału tych zakładów w kosztach budowy obiektów określonych w § 14 ust. 1 pkt 2 i 3.

§ 13. W celu zapewnienia pełnego wyposażenia nowo budowanych osiedli mieszkaniowych ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), nadzorujący inwestorów budowanych, rozbudowywanych oraz zwiększających zmianowość pracy zakładów produkcyjnych lub usługowych, obowiązani są uwzględnić w planie inwestycyjnym resortu i przekazać do planu terenowego nakłady i środki na częściowe pokrycie kosztów, o których mowa w § 12 ust. 1, w wysokości następującego procentowego udziału w stosunku do kosztów budownictwa mieszkaniowego oddawanego do dyspozycji zakładów:

- 1) 25% w miastach powyżej 200 tys. mieszkańców,
- 2) 20% w miastach od 20 do 200 tys. mieszkańców,
- 3) 15% w miastach i osiedlach poniżej 20 tys. mieszkańców,
- 4) 10% w gromadach.

Inwestorzy budownictwa mieszkaniowego realizowanego na terenie gromad obowiązani są ponadto pokryć pełne koszty komunalnego uzbrojenia terenu przeznaczonego pod budownictwo mieszkaniowe.

§ 14. 1. Ustala się następujący zakres inwestycji towarzyszących, obciążających nakłady i środki przeznaczone na inwestycję podstawową i podlegających wyodrębnieniu w wydzielonej części zbiorczego zestawienia kosztów inwestycji podstawowej:

- 1) udziały w kosztach budowy międzyzakładowych obiektów wspólnych, związanych z obsługą obiektów podstawowych, a zwłaszcza elektrowni, elektrociepłowni, kotłowni, gazogeneratorów, ujęć i oczyszczalni ścieków, dróg dojazdowych i bocznic kolejowych,
- 2) udziały w kosztach budowy lub przebudowy urządzeń publicznych, związanych z obsługą obiektów podstawowych, a zwłaszcza:
 - a) zewnętrznych odcinków zasilających sieci energetycznej, gazowniczej, ciepłowniczej, wodociągowej i kanalizacyjnej, łącznie z urządzeniami pomiarowymi, oraz odcinków dojazdowych dróg lokalnych, jeżeli warunki techniczne zasilania lub transportu wymagają takiej budowy lub przebudowy,
 - b) linii tramwajowych, jeżeli ich budowa lub przebudowa wynika głównie z potrzeb przewozu pracowników do zakładu i stanowi podstawowy środek przewozu pracowników,
 - c) uzbrojenia dzielnic przemysłowo-składowych w wypadku lokalizacji zakładu na terenie takiej dzielnicy,
 - d) komunalnych ujęć wodociągowych i oczyszczalni ścieków,

3) obiekty zakładowe związane z obsługą załogi, a zwłaszcza:

- a) budynki mieszkaniowe dla załogi awaryjnej, w ilości uzasadnionej wykazem stanowisk, określonych w przepisach resortowych,
- b) hotele robotnicze,
- c) zawodowe szkoły zakładowe,
- d) zakładowe obiekty socjalno-kulturalne (domy kultury, żłobki, przychodnie lekarskie, obiekty sportowe itp.) w ilościach określonych w normatywach lub wytycznych technicznych projektowania;

Jeżeli warunki techniczne lub organizacyjne nie wymagają budowy tych obiektów jako urządzeń dostępnych wyłącznie dla pracowników (zamkniętych), obiekty te powinny być realizowane w formie inwestycji wspólnych z innymi zakładami lub radami narodowymi.

2. W celu zapewnienia porównywalności różnych wariantów lokalizacyjnych w zbiorczym zestawieniu kosztów budowy należy wyodrębnić nakłady na następujące obiekty zakładowe:

- 1) elektrownie, elektrociepłownie, kotłownie i gazogeneratory,
- 2) ujęcia wodne łącznie z siecią doprowadzającą,
- 3) oczyszczalnie ścieków i kolektory odprowadzające,
- 4) drogi dojazdowe o charakterze niepublicznym,
- 5) bocznic kolejowe.

§ 15. 1. Ministrowie Górnictwa i Energetyki, Gospodarki Komunalnej oraz Komunikacji ustalą w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów wytyczne dla działalności swoich organów w zakresie określonym w § 14 ust. 1 pkt 2 lit. a) w ciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej uchwały.

2. Wysokość udziałów w kosztach budowy urządzeń towarzyszących, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b), c), d), oraz terminy przekazania nakładów i środków do dyspozycji prezydium właściwej rady narodowej ustalają organy do spraw koordynacji terenowej inwestycji w oparciu o wytyczne Ministra Gospodarki Komunalnej, wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

3. Wytyczne organów wymienionych w ust. 1 i 2 powinny uwzględniać założenie, że udział inwestorów w kosztach budowy urządzeń publicznych powinien być dla każdego inwestora bardziej korzystny niż inwestycja podejmowana indywidualnie.

§ 16. Inwestycje produkcyjne lub usługowe włączone do planu z centralnej rezerwy planu powinny uwzględniać również niezbędne nakłady na inwestycje towarzyszące.

Rozdział 3.

Inwestycje wspólne.

§ 17. 1. W celu zwiększenia efektywności inwestycji, tj. obniżenia nakładów inwestycyjnych lub zmniejszenia kosztów eksploatacyjnych, zobowiązuje się jednostki państwowe, spółdzielcze, organizacje społeczne, polityczne i zawodowe oraz prezydium rad narodowych do występowania z ekonomicznie uzasadnioną inicjatywą blokowania lub kojarzenia projektowanych inwestycji oraz ich realizacji jako inwestycji wspólnych.

2. Ministerstwa (urzędy centralne) oraz zjednoczenia koordynują inwestycje w ramach swoich planów centralnych lub koncepcji rozwojowych branż, jak również uzgadniają je w trybie koordynacji międzybranżowej i międzyresortowej.

3. Rady narodowe odpowiedzialne są za koordynację terenową inwestycji i ich kojarzenie z punktu widzenia roz-

mieszczenia przestrzennego oraz racjonalnego i kompleksowego rozwoju danego terenu.

§ 18. Przez inwestycje wspólne należy rozumieć budynki, budowle, urządzenia techniczne lub inne elementy środków trwałych użytkowane przez kilka wyodrębnionych organizacyjnie i finansowo jednostek lub udostępnione do użytkowania innym jednostkom przez jednostki zarządzające tymi obiektami.

§ 19. 1. W formie inwestycji wspólnych mogą być realizowane wszystkie rodzaje inwestycji niezależnie od ich charakteru, źródeł finansowania i organizacyjnego podporządkowania inwestorów, o ile jest to uzasadnione względami techniczno-ekonomicznymi oraz możliwe do skojarzenia w czasie.

2. Przy podejmowaniu decyzji o realizacji inwestycji wspólnej należy przestrzegać zasady, aby korzyści ekonomiczne osiągnięte w wyniku wspólnej budowy były większe od ewentualnych strat wynikających z przedłużenia cyklu budowy i okresu zamrożenia nakładów lub przejściowego zwiększenia kosztów eksploatacyjnych wskutek uwzględnienia potrzeb przyszłych użytkowników.

3. Minister Finansów określi szczegółowo zasady rozliczania kosztów eksploatacyjnych urządzeń wspólnych w okresie czasowego niepełnego ich wykorzystania przez wszystkich przewidzianych użytkowników.

§ 20. 1. Organami koordynacyjnymi i podejmującymi decyzje w przedmiocie blokowania lub kojarzenia inwestycji są:

- 1) organy koordynujące (§ 3 ust. 1), działające po porozumieniu z zainteresowanymi inwestorami i zjednoczeniami wiodącymi, a w sprawach energetycznych także z właściwymi terenowo okręgowymi inspektoratami gospodarki paliwowo-energetycznej,
- 2) właściwe zjednoczenia wiodące (jednostki upoważnione lub równorzędne), działające po porozumieniu z właściwym organem koordynującym (§ 3 ust. 1).

2. Organy koordynujące upoważnione są do podejmowania decyzji (ust. 1 pkt 1) w stosunku do następujących rodzajów inwestycji:

- 1) obiekty i urządzenia związane z obsługą działalności podstawowej jednostek gospodarczych, jak:
 - kotłownie, ciepłownie i elektrociepłownie zakładowe,
 - zakładowe ujęcia wody łącznie z siecią doprowadzającą oraz niezbędnymi zbiornikami retencyjnymi,
 - zakładowe oczyszczalnie ścieków i kolektory odprowadzające,
 - gazogeneratory,
 - obiekty ochrony przeciwpożarowej,
 - magazyny i składowiska,
 - garaże, bazy transportu i sprzętu,
 - stacje paliw i olejów,
 - obiekty zaplecza technicznego dla budownictwa,
 - drogi dojazdowe i bocznic kolejowe,
 - pralnie,
- 2) obiekty i urządzenia socjalne i kulturalne, jak:
 - zakładowe szkoły zawodowe,
 - żłobki,
 - przedszkola,
 - ambulatoria lekarskie i przychodnie,
 - hotele robotnicze,
 - obiekty wypoczynkowe, sportowe i inne o charakterze rekreacyjnym,
 - świetlice i domy kultury,
 - domy rencistów,
- 3) budynki administracyjne,
- 4) ośrodki obliczeniowe,
- 5) obiekty handlowe i usługowe,
- 6) urządzenia osiedlowe we wspólnych osiedlach mieszkaniowych.

3. Terenową koordynację rozwoju ośrodków wczasowo-wypoczynkowych zapewniają prezydium wojewódzkich rad narodowych, na których terenie są one położone, w porozumieniu z Głównym Komitetem Kultury Fizycznej i Turystyki oraz Centralną Radą Związków Zawodowych.

4. Zjednoczenia wiodące (jednostki upoważnione lub równorzędne) upoważnione są do wydawania decyzji (ust. 1 pkt 2) w stosunku do inwestycji podstawowych o charakterze produkcyjnym, nie wymienionych w ust. 2, których konieczność łączenia wynika z realizacji zadań o koordynacji branżowej, określonych w uchwale nr 116 Rady Ministrów z dnia 14 maja 1965 r. o współpracy i koordynacji gospodarczej.

5. Organy wymienione w ust. 1 pkt 1 i 2 mogą ponadto na podstawie wzajemnych uzgodnień podejmować decyzje o blokowaniu lub kojarzeniu innych obiektów, jak np.: warsztatów naprawczych i remontowych, zakładowych urządzeń do transportu cieczy, gazów i materiałów sypkich, galwanizerni, stolówek itp.

§ 21. 1. Przed powzięciem decyzji o realizacji inwestycji wspólnej właściwy organ koordynujący powinien rozpatrzyć w porozumieniu z zainteresowanymi inwestorami lub ich jednostkami nadrzędnymi zagadnienia dotyczące:

- 1) określenia przyszłych użytkowników inwestycji wspólnej,
- 2) określenia rozmiarów zapotrzebowania każdego z użytkowników oraz terminów i zasad korzystania z efektów produkcyjnych, usługowych lub użytkowych planowanej inwestycji wspólnej,
- 3) szacunkowego określenia udziałów zainteresowanych inwestorów w kosztach projektowania i realizacji inwestycji wspólnej proporcjonalnie do wielkości zapotrzebowania na odpowiednie usługi i produkcję,
- 4) ustalenia przyszłego administratora inwestycji wspólnej.

2. Na podstawie określenia rozmiarów potrzeb użytkowników (ust. 1 pkt 2) organ koordynujący powinien wstępnie ustalić efekty gospodarcze oraz terminy oddania inwestycji do użytku.

3. W uzasadnionych wypadkach ustalenie administratora inwestycji wspólnej może nastąpić w toku realizacji inwestycji.

4. Przed powzięciem decyzji o realizacji inwestycji wspólnej organ koordynujący (§ 3 ust. 1) wyznacza inwestora zastępczego.

5. Decyzja o realizacji inwestycji wspólnej powinna być podjęta po rozpatrzeniu szczegółowej analizy efektywności ekonomicznej w oparciu o założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji.

6. Decyzja koordynacyjna powinna zawierać ustalenia w zakresie wymienionym w ust. 1.

7. Dokumentację dla przyszłych inwestycji wspólnych zapewnia inwestor zastępczy. Sfinansowanie dokumentacji przyszłościowej następuje według zasad określonych w przepisach o finansowaniu inwestycji.

§ 22. 1. Inwestorem zastępczym może być jednostka organizacyjna podległa prezydium rady narodowej bądź użytkownik posiadający największy udział w budowie przyszłego obiektu (zwłaszcza obiektu przemysłowego), bądź też inna jednostka, która przejmie w administrację budowany obiekt.

2. Do działalności inwestora zastępczego mają zastosowanie przepisy o organizacji i zadaniach służb inwestorskich.

3. Inwestorowi zastępczemu z tytułu ogółu czynności związanych z przygotowaniem i prowadzeniem inwestycji wspólnej przysługuje wynagrodzenie w wysokości 2% ogólnej sumy wartości kosztorysowej inwestycji wspólnej.

§ 23. 1. Zatwierdzenie założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji wspólnej powinno nastąpić w trybie obowiązujących przepisów dla danego rodzaju inwestycji w pionie inwestora zastępczego, przy udziale zainteresowanych współinwestorów i ich jednostek nadrzędnych.

2. W celu zmniejszenia ryzyka inwestora zastępczego inwestycji wspólnej upoważnia się prezydium WRN do wyrażania zgody na zwiększenie rezerwy na nieprzewidziane wydatki, ustalonej w zbiorczym zestawieniu kosztów, zgodnie z przepisami §§ 10 i 11 uchwały nr 110 Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1969 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 28, poz. 220).

3. Po zatwierdzeniu założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji, inwestor zastępczy zawiera z zainteresowanymi współinwestorami umowy, określając w nich szczegółowo prawa i obowiązki zainteresowanych stron. Projekt umowy przedstawia inwestor zastępczy.

4. W umowie powinny być ostatecznie ustalone wielkości udziałów w kosztach przygotowania i realizacji inwestycji wspólnej, terminy przekazywania udziałów na rzecz inwestora zastępczego, zasady użytkowania wspólnych obiektów, jak również zasady pokrywania kosztów ich eksploatacji.

5. Wysokość udziału w kosztach realizacji inwestycji wspólnej ustala się na podstawie zbiorczego zestawienia kosztów, objętych zatwierdzonymi założeniami techniczno-ekonomicznymi, proporcjonalnie do wielkości zapotrzebowania na odpowiednie usługi lub produkcję.

6. Niezgłoszenie zastrzeżeń do projektu umowy (ust. 3) w terminie 14-dniowym od daty jego otrzymania jest równoznaczne z zawarciem umowy w brzmieniu proponowanym przez inwestora zastępczego.

§ 24. 1. Do czasu rozpoczęcia realizacji inwestycji wspólnej organ podejmujący decyzję w przedmiocie inwestycji wspólnej (§ 20 ust. 1 pkt 1 i 2) może wyrazić zgodę na wycofanie się jednego lub więcej ze współinwestorów, jeśli jest to uzasadnione ważnymi względami gospodarczymi. W tym wypadku organ ten powinien ponownie rozpatrzyć celowość i opłacalność inwestycji lub możliwość ograniczenia jej zakresu rzeczowego.

2. Współinwestor wycofujący się z realizacji inwestycji wspólnej zobowiązany jest do pokrycia strat inwestora zastępczego powstałych z tego powodu.

3. Jeżeli inwestor zastępczy zrealizuje w terminie inwestycję i nie przekroczy kosztów określonych w umowie zawartej z bankiem finansującym, wówczas wynikające z tego tytułu korzyści określone w obowiązujących przepisach przypadają inwestorowi zastępczemu. W razie tańszej realizacji inwestycji, niż określono w umowie, nakłady i środki zaoszczędzone pozostają w dyspozycji inwestora zastępczego. Wszelkie natomiast zwiększenia kosztów inwestycji w stosunku do określonych w umowie pokrywa inwestor zastępczy. Ponadto inwestor zastępczy pokrywa kary wynikające z umowy o realizację inwestycji, karne odsetki bankowe, jak również egzekwuje kary od uczestników procesu inwestycyjnego.

4. Wzrost wartości kosztorysowej inwestycji wspólnej, wywołany zwiększeniem przez współinwestorów zapotrzebowania na usługi lub zakresu korzystania z efektów danej inwestycji, pokrywa w całości zainteresowany współinwestor.

§ 25. Jeżeli termin przekazania udziału w inwestycji wspólnej przewidzianego w planie inwestora nie pokrywa się z harmonogramem realizacji inwestycji wspólnej, wówczas dla zapewnienia ciągłości realizacji tej inwestycji upoważnia się banki finansujące inwestycje do udzielenia inwestorom zastępczym kredytu do wysokości udziałów przewidzianych do przekazania przez właściwych inwestorów w dalszych latach.

§ 26. Administratorem inwestycji wspólnej może być jeden z uczestników tej inwestycji, wyznaczony przez organ podejmujący decyzję w przedmiocie inwestycji wspólnej (§ 20 ust. 1 pkt 1 i 2), z tym że administratorem obiektu znajdującego się na terenie istniejącej jednostki organizacyjnej powinna być ta jednostka, a administratorem obiektów socjalnych, kulturalnych i komunalnych — w zasadzie organy rad narodowych.

§ 27. 1. Obiekty zbudowane jako inwestycje wspólne zwiększają wartość majątku trwałego administratora tych obiektów.

2. Współinwestorzy obiektu wspólnego płacą za korzystanie z tego obiektu lub za świadczone usługi ceny obowiązujące w danej miejscowości, a w razie braku takich cen — ceny ustalone na podstawie planowej kalkulacji kosztów z 5% narzutem zysku dla administratora obiektu.

3. W uzasadnionych wypadkach współinwestorzy mogą ustalić w umowach inne zasady zarządzania obiektami wspólnymi oraz inne zasady rozliczeń za korzystanie z tych obiektów oraz w miarę potrzeby kolegalne formy bieżącej koordynacji wzajemnych potrzeb (rady użytkowników).

4. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą wydać w ramach zasad ustalonych niniejszą uchwałą szczegółowe przepisy dotyczące administrowania i eksploatacji obiektów zrealizowanych jako inwestycje wspólne.

Rozdział 4.

Przepisy końcowe.

§ 28. 1. Przy terenowej koordynacji inwestycji, określonej niniejszą uchwałą, mają odpowiednie zastosowanie przepisy o programowaniu rozwoju branż i regionów, postępie technicznym, współpracy terenowych organów planowania gospodarczego z terenowymi organami planowania przestrzennego, projektowaniu inwestycji oraz o metodach oceny i klasyfikowania nowo rozpoczynanych inwestycji przemysłowych.

2. Przepisy zawarte w rozdziałach 1 i 3 niniejszej uchwały obowiązują również w działalności koordynacyjnej jednostek gospodarki uspołecznionej, uregulowanej w odrębnych przepisach, dotyczącej zaopatrzenia rolnictwa w wodę, turystycznego zagospodarowania kraju, społecznej akcji związanej z rozwojem radiofonii i telewizji.

3. Inwestycje wspólne, co do których decyzje koordynacyjne zostały podjęte przed wejściem w życie niniejszej uchwały, realizowane są według dotychczas obowiązujących przepisów.

§ 29. 1. Zainteressowani ministrowie i prezydium WRN wyodrębnią w opracowywanym projekcie planu 5-letniego szacunkowe wielkości nakładów inwestycyjnych przewidywanych do przekazania lub przejęcia z tytułu udziału w inwestycjach wspólnych lub inwestycjach towarzyszących, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt 2, z tym że zapotrzebowanie na roboty budowlano-montażowe związane z tą gru-

pą inwestycji zostanie ujęte w planie inwestorów przejmujących nakłady.

2. Podstawą planowania i finansowania inwestycji wspólnych oraz inwestycji towarzyszących, pokrywanych z udziałów w tych inwestycjach, są plany rzeczowo-finansowe i harmonogramy realizacyjne przedstawiane przez inwestorów zastępczych, określające wysokość nakładów opartą na podstawie umów lub decyzji organów koordynujących. Banki finansujące inwestycje przyjmując do finansowania inwestycje wspólne i towarzyszące, realizowane z udziałów w tych inwestycjach, przenoszą równocześnie odpowiednie środki i nakłady inwestorów zobowiązanych do przekazania udziałów na rzecz inwestora zastępczego.

3. Banki finansujące inwestycje obowiązane są sprawdzać, czy w przedstawianych planach rzeczowo-finansowych inwestycji uwzględnione zostały środki na realizację inwestycji towarzyszących i wspólnych, określonych zgodnie z przepisami niniejszej uchwały.

4. Zasady oraz tryb finansowania inwestycji wspólnych i towarzyszących regulują odrębne przepisy.

§ 30. Przepisy niniejszej uchwały nie dotyczą:

- 1) inwestycji związanych z obronnością kraju, z wyjątkiem inwestycji wspólnych i towarzyszących przemysłu obronnego,
- 2) inwestycji rolnych, zlokalizowanych poza granicami miast,
- 3) inwestycji górniczych, głębinowych i portowych, z wyjątkiem obiektów realizowanych jako inwestycje wspólne i towarzyszące.

§ 31. 1. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 67 Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie terenowej koordynacji inwestycji (Monitor Polski Nr 19, poz. 104),
- 2) uchwała nr 100 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1965 r. w sprawie planowania, realizacji i finansowania inwestycji wspólnych (Monitor Polski Nr 26, poz. 128),
- 3) uchwała nr 12 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1967 r. w sprawie udziału jednostek państwowych i spółdzielczych w kosztach projektowania, wykonania i utrzymania wspólnych obiektów budowlanych gospodarki wodnej (Monitor Polski Nr 9, poz. 48).

2. Zobowiązuje się Ministrów Łączności, Rolnictwa, Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz innych zainteresowanych ministrów i kierowników urzędów, jak również prezydium WRN, do dostosowania do przepisów niniejszej uchwały wydanych szczegółowych aktów prawnych dotyczących koordynacji inwestycji, inwestycji towarzyszących i wspólnych.

§ 32. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, ministrom i kierownikom urzędów centralnych oraz prezdyjom WRN.

§ 33. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że przepisy dotyczące inwestycji towarzyszących wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz